

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich05-shoot-idm140535017561760/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

*St. St. Blicher*

Gratier! det var hende, og det var ikke hende; jeg saae, og jeg saae. det var ikke hiin mørkkklædte mørkladne, kolde, hartad stive Française; det var Terpsichore selv, let som en Zephyr og mild som Morgenstjernen. En snehvid Balkjole sluttede i tætte Folder om den yndigste Krop, og naaende kun til Anklerne, lod den frie til Beskuelse de nydeligste Fødder, omvundne paa gammel græsk med rosenrøde Silkebaand. Et himmelblaat Flor tilhyllede Barmen, og en eneste Lillie – et Værk af Kunsten – prydede den mørkebrune Haarfletning paa hendes Isse. Men Ansigtet fremfor alt! hvilken sælsom Forvandling var det undergaaet! Hvor var den store Mund bleven af? Som hun med et Par takkende Ord smilte mig imøde, da jeg traadte til for at hilse og opbyde hende, kunde jeg gjerne ønsket den endnu større, for at see desflere af de skønneste Tænder, der nogensinde fremskinnede mellem tvende Purpur-Læber. Og Øjnene! ogsaa disse aabnede mig nu for første Gang deres mørkeblaa Himmel, og viste mig i et Glimt hvilken Aand der boede forinden.\*

Væl var det at Musikken i det samme begyndte; thi min Overraskelse var saa hæftig, tillige saa sød, at jeg skulde have glemt Dandsen, mig selv, og alt andet omkring mig. –

Unge Læser! smukke Læserinde! nu vide I allerede, hvad jeg dengang ikke endda mærkede: at Kjerlighedens Gud havde ramt mig med sin sikkreste Pål. Hvorledes kunde jeg ogsaa tænke, at den der ved første Sammenkomst var mig saa ligegyldig, derefter pludselig skulde vorde mig saa dyrebar? Jeg havde stedse forestillet mig, at Kjerlighed nødvendig maatte begynde ved det allerførste Syn. Eller var den der virkelig strax? laac hidtil i Dvale, og vækkedes blot? som naar vi drømme, og først ved vor Opvaagnen vide at vi have drømt.

Jeg fornemte ikke hvorledes jeg var faren, før Alice var borte. Henimod Midnat forlod hun Ballet, for at begive sig til sin ensomme Veninde. Da var det for mig, som om Lysene brændte søvrigt, Musikken lød mattere, og Dandsen gik tungere; som om hun havde taget det halve Liv, Lys og Glæde bort med sig. Jeg kunde ikke længere skuffe mig selv over mit Hjertes Tilstand. – Denne vigtige

\* Hvad er Skjønhed ander end Gjenskinnet af en skjøn Sjæl. I hver enkelt Deel af Ansigtet kan være smukt, der Hele regelmæssigt; men fættes det Aandens Glands, har det ikke større Værd end Pygmalions Galathea, førend Guderne hørte hans Bønner, og skjænkede hende een; det vækker Beundring, men ikke Kjerlighed.